

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.250
Letna naročnina L. 2.500
Letna inozemstvo L. 3.500
Poštno čekovni račun : štev. 24/12410

Leto XX. - Štev. 39 (1019)

Gorica - četrtek, 3. oktobra 1968 - Trst

Posamezna številka L 50

Prava ljubezen do Cerkve Zakaj so Sovjeti zasedli Češkoslovaško ?

V zadnji številki smo v uvodniku prinesli besede sv. očeta Pavla VI., s katerimi obsoja razna reformatorska prizadevanja nekaterih »modernih« katoličanov. Vendar se sv. oče ni ustavil samo pri obsoju, temveč je pokazal tudi, kakšna naj prava ljubezen do Cerkve in s tem tudi, kakšno naj bo pravo obnovitveno delo v Cerkvi. Zato je nadaljeval:

NEPOPOLNOSTI V VIDNI CERKVI

«Prišla je ura, da ljubimo Cerkev z močnim in novim srcem! Težava, ki jo je treba pri tem premagati, je naša duhovna kratkovidnost, ki ustavlja pogled pri človeškem, zgodovinskem, vidnem obrazu Cerkve in ne vidi skrivnostne prisotnosti Kristusa, katerega ona oznanja in skriva pred očmi tistih, ki niso razsvetljeni po veri in ki nimajo razumevanja za njeno globoko mističnost. To zunanje gledanje vodi le Cerkev, ki jo sestavljajo nepopolni ljudje in časne ter omejene ustanove, do tih bi jo radi takoj videli vso sveto, vso celotno. Konkretni in zemski obraz Cerkve je ovira za površno in lahkotno ljubezen; tvarna resničnost Cerkve, kakor se kaže v čutnem izkustvu, se zdi, da zanika nepoto in svetost, katero ona vsebuje po božjem daru. Toda prav v tem se kaže ljubezen. Če smo dolžni ljubiti bližnjega, naj bo kakršen koli njegov obraz, in če ga moramo toliko bolj ljubiti, kolikor bolj je morda bolan in zapuščan, ne smemo pozabiti, da je tudi Cerkev naš bližnji, več, ona nam je najbližja, ker jo sestavljajo tisti "bratje po veri", katere smo najprej dolžni ljubiti. Zato bi napake in slabosti cerkvenih ljudi morale še bolj trpeti in pospeševati ljubezen pri tistih, ki želijo biti živi udje cerkve. Tako delajo dobri otroci, tako delajo svetniki.»

PRIZADEVANJE POKONCILSKE CERKVE

O pokoncilski Cerkvi pa moramo priznati, je nadaljeval sv. oče, da se vsepovedno trudi, da bi tudi v svojih vidnih ustanovah in ljudeh zaživela čim bolj avtentično Kristusovo podo. »Danes se v naši Cerkvi kaže čudovito prizadevanje po obnovi, po krščanskem življenju, po svetosti. In sicer po svetosti, ki je manj vezana na navade in na okolje, kakor v prejšnjih časih, zato pa bolj osebna in zavestna, bolj občestvena in bolj delavna. Škofje, škofije, škofovske konference, redovniške družine, vse se danes prenavlja v pristnem katoliškem življenju. Danes vsak vernik poklican k popolnosti, vsak laik k apostolskemu delovanju, vsaka cerkvena skupnost k misijonskemu prizadevanju. Vsa Cerkev je danes poklicana k zavesti svoje edinstvi in vesoljnosti. Težavno, toda odkrito ekumensko delo sili katoličane k lastni obnovi in k novim možnostim za pristrčen razgovor z ločenimi brati. Danes se Cerkev vrača k svojim virom, da bi se čutila živa in odprta za misli sveta, in da bi v sožitju z njim upravljala svoje poslanstvo, ki je biti »luč in sol« za zveličanje vseh.»

«Ljubiti Cerkev — zaključuje sv. oče —, pomeni spoštovati Cerkev, biti ji zvest in čutiti veselje, da smo njeni udje. Pomeni tudi poslušati jo in ji služiti, pomagati ji tudi z žrtvijo. Končno pomeni, da moramo znati združiti pripadnost Vidni Cerkvi s pošteno in velikodušno ljubeznijo do vseh drugih stvari na svetu: do življenja, družine, družbe; do resnice, pravice, svobode in dobrote.»

ZAKLJUČKI IZ PAPEZEVEGA GOVORA

Ce povzamemo celotni govor sv. očeta, vidimo:

1. Papež obsoja razkrajajočo kritiko, ki jo vršijo razne revije in časopisi na račun Cerkve in njenih ustanov. To delajo nemalokrat razni časopisi, ki jih pišejo in izdajajo tako imenovani katoličani neskladja (i cattolici del dissenso). Ne gre torej za priznane nasprotnike Cerkve, temveč za ude Cerkve, ki so v neskladju s navedanjem Cerkvijo. Spadajo v tisto vrsto neskladnih ljudi, ki se z nikomer ne skla-

dajo, končajo pa vedno pri skrajni levici, v obsegu komunistov in anarhistov. Tako v politiki kot v kulturi in v socialnem programu.

2. Sv. oče obsoja tudi razne reformatorske poskuse teh katoličanov neskladja, kakor so se pojavili v zadnjih časih.

3. Pri vsem obžalovanju in obsodbah pa sv. oče ne trdi, da je v sodobni Cerkvi vse popolno in da v njej ni napak. Priznava, da so napake, so pa zato, ker vidno Cerkev sestavljajo ljudje, ki ostanejo vedno le ljudje, podvrženi zmotam in grehu. Vendar to dejstvo ne sme zavajati pravega katoličana, da bi ne ljubil Cerkve takšne, kot je, kljub vsem njenim slabostim. K temu ga veže njegova vera, ki mu po apostolu Pavlu pravi, da moramo ljubiti bližnjega, posebno še »brate po verie«.

4. Končno pokaže sv. oče na pokoncilsko Cerkev, ki je pogumno začela z obnovo svojega življenja na vseh področjih. Pri tem hoče reči: Če ste vi, katoličani neskladja, res tako željni videti Cerkev vso novo in brez napak, pogumno pristopite k obnovitvenemu delu, ki ga je pokoncilska Cerkev že začela. Saj ste k temu poklicani vsi, ne zgolj škofje, tudi laik in duhovniki. Potrebno je le, delo pravilno zastaviti, ne proti cerkveni hierarhiji, ampak v soglasju z njo.

Kaj je bil odločilni razlog za sovjetsko invazijo in zasedbo Češkoslovaške? Ali so jo zasedli zato, da rešijo podirajoče se zavezništvo varšavskega pakta, da ohranijo socialistični sistem na Češkoslovaškem, da preprečijo njega demokratizacijo, da onemogočijo gospodarski osamosvojitveni Češkoslovaške od Sovjetske zveze — ali pa morda zaradi kake taktične napake Dubčekovega vodstva?

Zle posledice neprikritega vojaškega vdora na Češkoslovaško za prestiž in vpliv Sovjetske zveze in komunizma znotraj in zunaj njune vojaške sfere v vzhodni Evropi so se morale zdeti sovjetskimi voditeljem — in so tudi dejansko bile — tako daljnosežne, da je pač treba predpostaviti, da je sovjetsko vodstvo zelo skrbno pretehtalo vsako od možnih češkoslovaških »deviacij«, predno se je odločilo za tako skrajno podvzetje.

RAZLOGI, KI JIH NI BIL

Kakšno je torej bilo dejansko stanje različnih možnih razlogov za sovjetsko vojaško akcijo proti Češkoslovaški?

Nikakih znakov ni bilo, da je Češkoslovaška nameravala enostranski umik iz var-

šavskega pakta. V povojnem svetovnem razmerju sil sta vlada in javno mnenje Češkoslovaške smatrala podporo Sovjetske zveze za nič manj važno kot jo pojmjuje Poljska — vsaj do dokončne ureditve nemškega vprašanja. Nihče na Češkoslovaškem ni resno dvomil o tem vlognem kamnu njihove povojne zunanje politike. Češkoslovaška je hotela porazličiti svojo enostransko, na vzhod usmerjeno zunanjo trgovino kot važen člen gospodarskih reform za izboljšanje tehnologije in učinkovitosti svojega utrujenega gospodarstva. Ni pa bilo nobene nevarnosti, niti ne možnosti za kak velikopotezni ali nenaadni odcep od Sovjetske zveze.

Tudi ni šlo za socializem. Na Češkoslovaškem ni bilo politične stranke ali vplivne skupine, ki bi resno zahtevala »obnovitev kapitalizma«. Po dvajsetih letih skoraj popolnega podružabljenja proizvodnje in podjetništva ni bilo nobene praktične poti, po kateri bi bilo moč zopet »pozasebiti« glavnino gospodarstva v kakršni koli bližnji bodočnosti. Zopetna vzpostavitev zasebne podjetništva ni bila predvidena niti v češkoslovaškem kmetijstvu, čeprav je zasebno kmetovanje močno razširjeno tako v komunistični Poljski kot v Jugoslaviji. Zasebno podjetništvo je bilo omejnano le v zvezi z uslugami in obrtni, kjer je dopolnilna zasebna pobuda bila zares nujna, da bi rešili razpadajočo infrastrukturo dežele in dvignili življenjski standard po dvajsetih letih zanemarjanja in nereda. Mimo tega pa so na Češkoslovaškem živahno razpravljali, kako bi mogli napraviti socialistična podjetja bolj samostojna in odgovorna; za nekaj podobnega pa se po lastnem zatrevanju trudi tudi Sovjetska zveza sama.

VPRAŠANJE DEMOKRATIZACIJE

Preostaja še vprašanje demokratičnega razvoja na Češkoslovaškem. Po januarski spremembi vodstva komunistične partije so se pojavile tri nadaljnje prvine postopnega demokratičnega razvoja. Stiri nekomunistične »stranke« komunistično nadzorovane Narodne fronte (dve na Češkem in dve na Slovaškem) so tudi spremenile svoja vodstva in se brez hrupa trudile, da bi si izbojevale mero neodvisnosti v okviru socialistične koalicije; toda zaradi njih pretekle uslužnosti komunistični partiji njih moralna in številčna moč nista bili veliki, čeprav je npr. bivša Benešova stranka čeških socialistov bila zbrala že 300.000 članov. Cenzura časopisja in drugih sredstev javnega mnenja je bila odpravljena, toda domala vsi vodilni novinarji so bili preizkušeni člani komunistične partije ali njenih koalicijskih partnerjev v Narodni fronti; to velja tudi za »Literarni Listy«, korajžen tednik združeni pisateljev.

Mimo progresivcev v komunistični partiji in Narodni fronti so se vršili napor za uzakonjenje neformalnih političnih skupin kot npr. združenja »zavzetih nepartijskih ljudi« ter oživljanja Socialno-demokratske stranke. Po vojni je ena skupina socialnih demokratov vstopila v komunistično partijo, istočasno pa je socialno-demokratska stranka bila zatrta. Če bi po januarski spremembi socialno-demokratska stranka zopet bila dovoljena — kar pa se ni zgodilo — bi utegnili imeti možnost, da bi se razvila v učinkovito opozicijsko stranko, morda celo zmogljivo pomeriti se z reformirano komunistično partijo za vodstvo dežele v ne tako oddaljeni bodočnosti.

Obstaja poseben znak, ki kaže na sovjetski strah pred tako socialistično demokratizacijo Češkoslovaške. Vir iz bližnje češkoslovaške delegacije na sestanku v Černi nad Tiso je po tistem trdem sestanku razkril, da je bila edina resnična koncesija, ki so jo sovjetski voditelji izsilili iz češkoslovaške delegacije v Černi, obveza, da ne bodo dovolili oživljanja političnih strank mimo nadziranja partnerjev v Narodni fronti. Bilo je jasno, da je glavna žrtve te koncesije bila socialno-demokratska stranka.

DUBČEKOVA OSNOVNA NAPAKA

Novo vodstvo komunistične partije z Dubčekom na čelu se je odločilo za prevodno in omejeno demokratizacijo in federalizacijo dežele kot za edino pot, po kateri bi mogli dobiti moralno podporo Čehov in Slovakov za osnovne gospodarske reforme, ki bi edine mogle rešiti socialistično Češkoslovaško zastoja, v katerega je centralistična uprava sovjetskega sloga pahnila gospodarstvo, ki je pred drugo svetovno vojno bilo najbolj napredno, po vojni pa edino nerazrušeno, narodno gospodarstvo v srednje-vzhodni Evropi. Pri tem je Dubček bil prepričan, da bo reformirana in progresivna komunistična partija spričo naraščajočega sovjetskega pritiska pod njegovim vedno bolj popularnim vodstvom dosegla tako široko podporo ljudstva, da bo mogla ostati na oblasti kot »demokratično« potrjena vlada dežele.

Češki nekomunisti so se zavedali, da bi po dvajsetih letih zatrtja politična opozicija izven komunistične partije tudi ob najboljših pogojih ne mogla z lahkoto ali kmalu dohiti organizacijske moči partije. Vsi so si tudi bili svesti težav, ki bi jih imela nekomunistična vlada na Češkoslovaškem — tudi če bi bila nesporno socialistična — v odnosih do Sovjetske zveze in drugih komunističnih vlad v vzhodni Evropi. In še eden važen razlog, zakaj so nekomunisti podpirali Dubčka, namesto da bi pritiskali za politično alternativo, je bil v tem, da so vedeli iz tragične izkušnje iz leta 1938-39, kaka sreča v nesreči je takrat bila za Češkoslovaško, da je ob času nove mednarodne krize imela na čelu tako popularnega in sposobnega slovaškega voditelja.

Toda v Dubčekovi viziji je bila ena vrzel. Kongres komunistične partije, ki naj bi bil izvolil novo, popolnoma progresivno vodstvo na vseh stopnjah, je bil odložen predolgo — do septembra. To se je moralo Sovjetom zdeti kot ključni znak slabosti, ki jim je obenem dal dovolj časa, da onemogočijo Dubčkove načrte. Če bi se kongres partije bil vršil vsaj takoj po varšavskem pismu meseca julija, če že ne prej, bi do sovjetske invazije morda ne bilo prišlo. V tem primeru bi Sovjeti ne bili mogli imeti iluzije o široko razkranen partijskem vodstvu s številno konservativno frakcijo pripravljeno, da sodeluje z njimi pri uničenju začete evolucije k socialistični demokraciji.

Tako pa je nesrečna odložitev kongresa ohranjala sovjetsko iluzijo, in Moskva je imela dovolj časa, da udari. Toda Sovjeti niso našli kolaboraterjev ne v Pragi ne v Bratislavi. Vendar so na Češkoslovaškem in poskušajo znova vzpostaviti obrabljeni in zasovraženi sovjetski slog »socializma«. Morda v tem ne bodo uspeli; pa tudi demokratična renesansa ne bo mogla cveteti in okupirani deželi pod kompromitiranim vodstvom.

Sedaj je na Jugoslaviji kot edini komunistično vladani deželi v Evropi, ki je sovjetska vojaška sila ne more neosporavano zaseči, da pokaže, ali sta ustalejeni komunistični režim in socialistični sistem sposobna mirne demokratične evolucije. Jugoslavija je že blizu tega, da razvije socialistično tržno gospodarstvo kot ga Dubčekova Češkoslovaška ni imela časa razviti. Toda Jugoslavija še nima ustanov za resnično svobodno javno razpravljanje in ne bistvenih prvin političnega pluralizma, kot jih je Češkoslovaška že bila dosegla. Svet se bo odlej oziral na Jugoslavijo za znamenji v smeri socialistične demokracije, ki je bila tako brutalno onemogočena na Češkoslovaškem.

Dr. Ciril A. Žebot

Ciril A. Žebot je profesor gospodarskih ved na Georgetown University v ZDA. Pred kratkim se je vrnil z daljšega študijskega potovanja na Češkoslovaškem, kjer je bil priča stopnjujoče se krize, ki ji je sledila sovjetska invazija.

Avstrijski predsednik pri Titu

V ponedeljek, 30. septembra je prispel na šestdnevni uradni obisk v Jugoslavijo avstrijski državni predsednik Franz Jonas, bivši socialistični župan dunajskega mesta. Po bivanju v Beogradu je Jonas obiskal tudi Zagreb in Ljubljano, se ustavil za dva dni v Dubrovniku, svoj obisk pa bo zaključil pri Titu na Brionih.

Na večerji v Beogradu sta tako Tito kot Jonas izrekla svoji zdravici. Tito je poudaril, da zelo ceni napore avstrijske vlade (ki jih pa je bore malo, op. ur.), da bi pripadnikom slovenske in hrvaške narodnosti zagotovila pogoje za normalen, svoboden in enakopraven razvoj. Jugoslavija, je dejal Tito, ceni prispevek Avstrije k urejanju mednarodnih odnosov in udržitve razmer v Evropi, obenem pa obsoja politiko sile in vmešavanje v notranje za-

deve drugih kot se je to zgodilo s Češkoslovaško.

Avstrijski predsednik pa ni smatral niti za potrebno, da govori o slovenski in hrvaški manjšini v svoji državi. Zanj je predvsem pomembno dejstvo, da vlada na avstrijsko-jugoslovanski meji mir, da se lahko ljudje z obeh strani meje svobodno srečujejo in s polnim zaupanjem med seboj sodelujejo. Gledano v celoti, so se odnosi po besedah predsednika Jonasa med obema državama kljub razlikam na družbenem in gospodarskem področju tako zelo razvili, da že služijo kot primer, kaj se da doseči z dobro voljo in kako obojestransko sodelovanje ter medsebojno razumevanje lahko prispevata k družbenemu napredku in k ohranitvi miru v svetu.

GRKI SO GLASOVALI

Po poldrugem letu od državnega udara, ki je pometel z zakonito vlado in pripeljal vojake na oblast, so bili preteklo nedeljo grški državljani pozvani, da se izrečejo o osnutku nove ustave, ki jo je bila pripravila vlada polkovnikov. Vseh volivcev je bilo vpisanih 6.508.894. Od teh jih je volilo 5.042.545. Skoro ena četrtnina volivcev (22,3% ali 1.466.349) ni torej oddala svojih glasov; in to je kar precej, če pomislimo, da je vlada zagrozila s težkimi kaznimi tistim, ki bi ne izpolnili svoje državljanske dolžnosti, npr. odvzem potnega lista ali vozniškega dovoljenja.

Od teh pa, ki so glasovali, se je ogromna večina (92,2%), t.j. 4.633.602 volivcev izrekla za novo ustavo. Nasprotnih glasov je bilo le 390.470 (7,3%). Opazovalci

trdijo, da se je svobodno volilo. Morebitne zlorabe so se zgodile le pri štetju glasov. Podčelzelje je kompaktno glasovalo za novi načrt, ne toliko pa mesta. Kmetje so namreč prejel zadnje čase od vlade ugodne kredite za obdelovanje zemlje, prav tako so bili deležni učinkovite zdravstvene ter socialne zaščite.

Predsednik vojaške vlade Papadopolos je v zvezi z izidom glasovanja izjavil, da je s tem revolucija od 21. aprila lani dobila sedaj tudi demokratično podlago. Opozicijski politik Andreas Papandreu, ki živi v inozemstvu, je pa dejal, da visoki odstotek oseb, ki so se glasovanja vzdržale, dokazuje odpor grškega ljudstva zoper vsiljeni jim režim.

Dnevni red skupščine Združenih narodov

Glavna skupščina Organizacije združenih narodov (OZN), ki je pričela s svojim delom 24. septembra v New Yorku, je preteklo soboto sprejela svoj dnevni red, ki vsebuje kar 95 točk. Mnoge so bile na sporedu že prejšnja leta, ne da bi prišlo do odgovarjajočih rešitev, npr. svetovna razorožitev ali sprejem komunistične Kitajske v OZN. Pojavila so se pa tudi nekatera nova vprašanja, npr. zasedba Češkoslovaške po četah varšavskega pakta ali kako priti do miru na Bližnjem vzhodu, kjer skuša Sovjetska zveza čim bolj razširiti svoj vpliv na škodo organizacije NATO, izkoriščujoč vojno stanje med

Izraelci in arabskimi državami.

Češkoslovaški delegat Jan Mužik je postavil zahtevo, naj glavna skupščina ne razpravlja o njegovi državi, ker bi zadevna razprava bolj škodovala kot pa prispevala k normalizaciji položaja v Češkoslovaški.

Glavna skupščina je začela z rednim delom to sredo, 2. oktobra, ko se je odprla splošna debata. Eden prvih vpisanih govornikov je bil severnoameriški državni tajnik Dean Rusk. Ta se je bil v ponedeljek sestal tako z glavnim tajnikom Ujantom kakor z izraelskim zunanjim ministrom Ebanom. Sedanje zasedanje skupščine se bo končalo 20. decembra.

PO VRNITVI IZ PALESTINE

Slovenski kibbutz

Ko smo se slovenski romarji vozili iz Trsta proti Benetkam, smo se nekam čudno gledali. Kajti bili smo precej raznolika družba. Natepli smo se iz vseh vetrov: imeli smo dve slovenski Američanki, dva Jugoslovana, enega Avstrijca, pet Goričanov, ostali so bili Tržičani, toda tudi ti iz raznih predelov Trsta, ki so se prej poznali ali tudi ne. Najmočnejša skupina je vsekakor bila tista iz Rojana. Bilo nas je pet duhovnikov, trije laiki, ostali so bile ženske. In zopet nekateri so bili mladi, drugi srednjih let, drugi pa precej v letih. Zato je bilo na mestu vprašanje: Kako se bo ta pisana skupina ljudi med seboj razumela na dolgem romanju?

Toda ne bi bili Slovenci, če bi se ne zvarili v homogeno skupino ob petju in molitvi. Reči moram, da nas je to dvoje tako povežalo, da smo se ob priletu v Tel Aviv čutili že ena družina, ali še bolj kot slovenski kibbutz v Palestini. Tako smo se krstili, potem ko smo videli, kaj so izraelski kibbutzi. Naš kibbutz je brezhibno funkcionalno celo pot do povratka na letališče Marco Polo v Benetkah. Tako zelo smo se vskladili, da ni bilo slišati o kakih zamerah in prepirih. In če je do takih kljub vsemu prišlo, je bilo to le kot bežen oblak, ki ga je toplo palestinsko sonce takoj razpršilo.

Kot slovenski kibbutz smo se vsepovsod uveljavili najprej z našim petjem. Kjer koli smo se ustavili in zapeli, povsod so prislunčili in nas potem pohvalili. Naš vodnik po Palestini, ki so nam ga preskrbeli pavlinci iz Milana, komendant Dalla Fiore, ki je vodil že nad dvesto romanj v Palestino, je ob koncu priznal, da tako prijetne skupine ni še spremljal na romanju. Seveda zaradi petja ne morem vseh enako pohvaliti, ker vsi pač nismo pevci. Zato pa naj povem, da so bile neutrudne pevke predvsem nekatera tržaška dekleta, ki so začela peti na avtobusu na poti iz Tel Aviva v Nazaret opolnoči in so končala s petjem na povratku z letališča v Benetkah domov. Tu smo na avtobusu prvi slišali gđc. Kristino reči: Ne morem več!

O naše slovensko petje! Ko si na tujem šele dodobra spoznaš, kolikšno bogastvo imamo v naših pesmih, cerkvenih in narodnih. Pri mladini je sicer slišati to in ono kritiko na račun našega narodnega in cerkvenega petja, toda dejstvo je, da moderne popevke gredo v pozabo po enem letu ali še prej, naše pesmi so pa vedno lepe in prijetne in se nikoli ne postarajo.

Zato delajo nespametno tisti, ki zaradi sodobne mašne liturgije zanemarjajo cerkveno petje in dajo premalo prostora petju med mašo. Prav tako pa tudi grešijo tisti učitelji petja, ki na slovenskih šolah dajo premalo poudarka slovenskemu narodnemu petju. Tudi prosvetni zbori naj se zavedajo, da podlaga našemu petju je in ostane narodna pesem.

Naš kibbutz se je torej kmalu lepo vživel, skupno pel in molil po božjih krajih v Palestini. Bila so doživetja, ki nam ne pojdejo več iz spomina. Naj omenim le nekatera:

Predvsem naše skupne maše. Hvala Bogu, da smo šli v Palestino po koncilu. Tako smo izkoristili možnost sodarovanjih in občestvenih maš. Vsak dan smo imeli mašo, ki so jo darovali vsi naši duhovniki, verniki so pa skupno molili in peli, kot znamo le Slovenci. Naše maše so bile vsak dan na drugem kraju. Tako smo maševali prvi dan v baziliki Marijinega oznanjenja v Nazaretu; drugi dan na gori blagrov; tretji na Karmelu v baziliki karmelske Matere božje; četrti dan v Ain Karimu, kjer je bila hiša staršev sv. Janeza Krstnika in kjer sta se srečali Marija in Elizabeta; peti dan je bila maša v cerkvi Dominus flevit na vrtu Getzemani; šesti dan v baziliki rojstva Jezusovega ob jaslicah v Betlehemu; sedmi, to je zadnji dan pa v baziliki božjega groba. Maševali smo ob za nas najbolj primerni uri, ali dopoldne ali popoldne, ker smo kot romarji imeli to pravico. Kako globoko do srca so segale te maše na takih spominskih krajih. Naši romarji so bržda vsi hodili vsak dan k sv. obhajilu. Romanje v Palestino, če je lepo pripravljeno in izpeljano, prinese vsaj toliko sadov kot dobro opravljene duhovne vaje.

Omeniti moram tudi naše skupne molitve, saj smo bili romarji in ne samo turisti. Gotovo je bila v tem oziru najlepša ura molitve v cerkvi Dominus flevit na vrtu Getzemani od 8. do 9. ure zvečer. Tu smo podoživeli Jezusov krvavi pot kot nikdar na noben veliki četrtki ob božjem grobu. Končno se skupen križev pot skozi ulice starega Jeruzalema na Kalvarijo. Naši duhovniki so nosili križ kakor Kristus, verniki so jih spremljali, skupno pa smo preiščevali ob vsaki postaji dogodek, ki se je na tistem kraju zgodil. Palestina, ki je za vsakega turista doživetje, je za vernega kristjana dvakratno doživetje.

(r+r)

S TRŽAŠKEGA

Začetek novega šolskega leta

1. oktobra so se z začetno šolsko mašo ponovno odprla šolska vrata. Podrobne statistične podatke o vpisu v slovenske šole bomo posredovali našim čitateljem prihodnjič. Danes lahko ugotovimo, da je lepo število slovenskih staršev naredilo svojo dolžnost; še vedno pa je veliko takih, ki proti vsem naravnim in božjim postavam vpisujejo svoje otroke v neslovenske šole. Saj je kar odvratno ravnanje nekaterih slovenskih intelektualcev (npr. šolnikov, odvetnikov, uradnikov), ki so vpisali svojega otroka v italijansko šolo. Naše politične, kulturne in prosvetne organizacije imajo dolžnost, da budno zasledujejo problematiko slovenskega šolstva. Zato je povsem umestno vabilo Sindikata slovenske šole članom Šolskega odbora na sestanek, ki je bil dne 1. oktobra in na katerem so razpravljali o perečih in nerešenih problemih slovenskega šolstva.

Poroka

V četrtek, 3. oktobra sta se v cerkvi sv. Jerneja v Barkovljah poročila Maja Okorn in časnikar tržaškega radia Saša Martelanc. Prijatelji in znanci jima čestitajo. Čestitkam se pridružuje tudi Katoliški glas.

Smrt slovenskega zdravnika v Kaliforniji

Dne 24. septembra 1968 je v Kaliforniji v Združenih državah preminul dr. Viktor Sosič. Rodil se je na Opčinah 2. februarja 1891 v kmečki družini. Ljudsko šolo je končal na Opčinah, gimnazijo in maturo pa na hrvaški gimnaziji v Pazinu v Istri. Po odsluženem vojaškem roku kot enoletni prostovoljec se je vpisal na medicinsko fakulteto univerze na Dunaju, kar si je vedno želel. Takoj po začetku vojne 1. 1914 je bil vpoklican pod orožje in poslan na rusko fronto. Na fronti je bil samo tri tedne, nakar je delal v bolnišnici mesta Petropavlovsk in tam dočakal konec vojne. Po končani vojni je nadaljeval študij in dokončal medicino v Pragi. Služboval je v Srbiji, več časa v Makedoniji, kjer si je tudi ustvaril družino. Druga svetovna vojna ga je zatekla v Skopju, kjer je služboval kot zdravnik in ravnatelj tamkajšnje bolnišnice. Letá 1941 se je moral preseliti v Niš, ker so Bolgari zasedli Skopje. Po končani vojni se je z družino vrnil v domači kraj, toda zaradi birokratskih ovir, mu je bilo težko vršiti svoj poklic in zato se je izselil v Združene države, kjer je, daleč od doma, tudi bil pokopan.

A. S.

Nastop dijakov srednje šole »Srečko Kosovel«

V okviru praznov ob stoti obletnici ustanovitve čitalnice na Opčinah so pretekli teden nastopili dijaki srednje šole »Srečko Kosovel« z Opčin s Cijakovo ljudsko igro »Slana voda«. Igra, ki so jo dijaki uprizorili že ob koncu lanskega leta, je občinstvu zelo ugajala. Igro je z veliko prizadevnostjo zrežiral prof. Ivan Artač.

Sklep tržaškega občinskega odbora

Občinski odbor je odobril načrt, ki ga je izdelal Acegat, za uporabo zemeljskega plina. V prihodnjih letih naj bi bil zgrajen do našega mesta metanovod in tako se bomo lahko poslužili po kakovosti mnogo boljše plina. Spremenitev sedanjih plinskih naprav in preureditev grelcev bo stala občinsko podjetje milijardo 300 milijonov lir.

Poročilo prof. Majorija

Ravnatelj instituta za higieno na tržaški univerzi prof. Majori je za deželno odborništvo za higieno in zdravstvo pripravil podrobno poročilo o problemu onesnaženja morske vode v tržaškem zalivu. Iz njegove študije izhaja, da morja ni moč čistiti, zato ga ne smemo onesnaževati in okuževati. Prof. Majori je ugotovil, da je naše morje doseglo visoko stopnjo onesnaženja in okužbe in zato predlaga preventivne ukrepe.

Sv. oče govoril mladini

V sredo, 25. septembra je sv. oče pri skupni avdienci v cerkvi sv. Petra govoril predvsem mladini. Omenil je njene ideale in pričakovanja. Mladini je nakazal pot v dobrem v luči božjega razodetja. Cerkev hoče dati mladini Kristusa. Sveti oče je povabil vse poslušalce, naj vstopijo v Cerkev, to je: naj se približajo njenemu srcu, skritemu zakladu njene vere, upanja in ljubezni. In videli bodo, da jih tu pričakuje Kristus.

Jugoslavija ne podpira slovenske manjšine v Italiji

Janez Vipotnik je v ljubljanskem Delu z dne 15. septembra napisal, da »v naporih, da bi dosegla resnično enakopravno in ustvarjalno življenje, uživa slovenska manjšina v Italiji odločno podporo matičnega naroda in države«.

Vipotnikova trditev je predrzna, ker ne odgovarja niti najmanj resnici.

Vsi vemo, da se Avstrija odločno zavzema za nemško manjšino na Južnem Tirolskem in da se temu nasprotno beograjska vlada za Slovence v Italiji, v našem prizadevanju, da bi se ohranili pri življenju in dosegli zaščitni zakon in dejansko uživali vse pravice, niti najmanj ne zmeni, kot da bi nas sploh ne bilo na svetu.

Morebitne gmotne ustreznosti določenim levičarskim krogom še ne pomenijo, da se matični narod in država potegujeta za to, kar naša manjšina potrebuje, in sicer splošno zaščito od strani države, v kateri živimo, in dejansko spoštovanje naših pravic.

Za vse to pa se slovenska in beograjska vlada niti ne zmenita in

izjava, kot jo je dal Janez Vipotnik, nas le bolj greni.

Naš obstoj in naš napredek sta odvisna od nas samih, od naše dobre volje in vztrajnosti na zahtevni, da nas rimska vlada zaščiti. Nasprotno pa je Jugoslavija dobro zaščitila italijansko manjšino v Istri; pri tem pa merodajnim činiteljem ni padlo najmanj v glavo, da bi istočasno zahtevali od Italije, naj tudi ona prizna manjšini vse, kar ji pritiče. Če smo kaj dosegli, je to samo naša zasluga in ne matičnega naroda in države. Naši bratje v videmski pokrajini pa nimajo niti slovenskega otroškega vrteca!

Ta odgovor Janezu Vipotniku velja tudi članu slovenskega izvešnega sveta Bojanu Lubeju, ki je na seminarju Zveze mladine Slovenije v Bohinju (glej Primorski dnevnik z dne 26. septembra) ravno tako smelo zatrdil, »da so vprašanja slovenske manjšine stalno prisotna pri vseh državnih in dvostranskih pogovorih med predstavniki SFRJ in predstavniki Italije.« Besede, ki jih vsakdanja dejstva postavljajo na laž!

Slovenska beseda na goriškem gradu

Na goriškem gradu, v dvorani deželnih stanov, se je med 21. in 25. septembrom 1968 vršilo že tretje srečanje pisateljev, znanstvenikov in kulturnih predstavnikov iz šestih držav in sicer iz Avstrije, Češke, Slovaške, Italije, Jugoslavije, Nemčije (Bavarske) in Madžarske, ki mu je dala podobo revija »Iniziativa Isontina« pod pokroviteljstvom dežele Furlanija-Juljska Benečija in mednarodne kulturne ustanove Unesco. Priglasilo se je okrog 70 udeležencev-poročevalcev na tem srečanju, organiziranem v raznih odborih (v častnem je bil tudi goriški nadškof msgr. Peter Cocolin, v predsedstvu Paolo Toschi in Rocco Rocco).

Glavni namen teh sestankov in zborovanj je ponovno prebujanje in poživitev tiste duhovne, idejne ter kulturne miselnosti, ki je v srednjeevropskih državah z različnimi ljudstvi združevala neko enotno podobo civilizacije. Zdi se, da je ravno Goriča ob sozvočju treh jezikov in stika-lišču treh etničnih elementov (romanskega, slovanskega in germanskega) bila in je še izbrano mesto, ki že po svoji zgodovinski tradiciji prikazuje značaj narodnega sporazumevanja, mirmega sožitja in oplajanja kulture med sosednimi narodi, zavzemajoč vsak od njih svoj določen prostor v Srednji Evropi po nemški besedi Mitteleuropa zaradi kulturne tradicije iz stoletne ter nedavne preteklosti. V teh stremljenjih zajemajo mittelevska srečanja svoje študije za proučevanje, primerjanje, izmenjavanje, zblizevanje kulturnih odnosov (literarnih, etičnih, narodopisnih, umetnostno zgodovinskih), kar vse naj bi doprineslo k harmonični bratski evropski povezanosti med temi narodi, kljub vsem političnim in etničnim kontrastom.

Na prvem srečanju leta 1966 so obravnavali témo o sodobni poeziji, na drugem leta 1967 o sodobnem pripovedništvu, na tretjem leta 1968 o vrednotah in nalogah tradicionalne kulture. Tudi na letošnjem so poleg italijanskih, češkoslovaških, nemških, madžarskih izstopali tudi jugoslovanski poročevalci, od teh slovenski priznani znanstveniki s strokovnimi predavanji: etnograf Milko Matičetov o pripovednih pesmih slovenskega ljudstva, umetnostni zgodovinar dr. Emilijan Cevc o razmerju med ljudsko in stilno (visoko) umetnostjo, znanstveni svetnik za narodopisje dr. Niko Kuref o dejavnosti raziskovanja pri ustanovi »Alpes orientalis« in etnolog prof. Vilko Novak o mediteranskih, alpskih in panonskih vplivih na slovensko ljudsko kulturo. Od italijanskih referatov nam je bil po zanimanju najbližji tisti, ki ga je imel prof. G. Pellegrini o tradicionalni in jezikovni kulturi v Furlaniji in prof. G. Perusini o Furlaniji — štiriprtju Evrope.

To je bil torej mednarodni kulturni dialog res v demokratskem vzdušju in v prosti diskusiji, predavanja so bila sinhronizirana iz treh kabin z istočasnim prevodom v nemškem, slovenskem in italijanskem jeziku. Žal da je bilo v avdiotoriju premalo poslušalcev s strani občinstva. Prihodnjič bo treba le opozoriti, da zborovanje ni namenjeno le zaključnemu

skrogu in da je vstop prost. V popoldnih so gostje opravili lepe izlete v Opčine, Gračevo, Devin, Trst, v Karnijo, Videm in v Villa Percocto; povsod so jih predstavniki gostoljubno sprejeli.

Sončno mesto Goriča, ki je svoj slovenski pozdrav izročila dragim gostom po vsem jim zupanu M. Martini, tako vedno bo izpolnjuje svoje poslanstvo, ki mu ga njegova zgodovina poverila.

Z GORIŠKEGA

Pevma - Izlet v Padovo in Benetke

SKPD »Jože Abram« iz Pevme je v nedeljo 22. septembra priredilo svoj vsakoletni društveni izlet. Lepo število domačinov se je zbralo zgodaj zjutraj v najljubšem dežju pred cerkvijo; vsi obrazji so bili poltačeni in žalostni, da bi najraje ostali doma. Toda Bog nam je bil bolj naklonjen, ko smo se peljali proti Benetkam; začelo se je jasnit in ko smo dospeli v Padovo je že sijalo lepo sonce, ki nas je ogrevalo ves dan. Pred oltarjem sv. Anthona smo se ustavili in opravili svojo nedeljsko dolžnost; po maši smo si ogledali notranjost in zunanost cerkve. Zatem smo se sprehodili po mestu in občudovali stavbo okrog gosposkega trga. Ker nismo imeli prav dosti časa na razpolago, smo se odpravili takoj proti Benetkam, da bi se pred kosilom nekoliko pomolili v cerkvi sv. Marka. To nam je tudi uspelo, a po precejšnjih težavah. Ko smo prišli na trg sv. Marka, smo vsi osupnili in skoraj vsi smo verjeli svojim očem, kajti trg je bil ves pokrit z vodo; morali smo se spravi v vrsto kot vojaki in počasi hoditi po

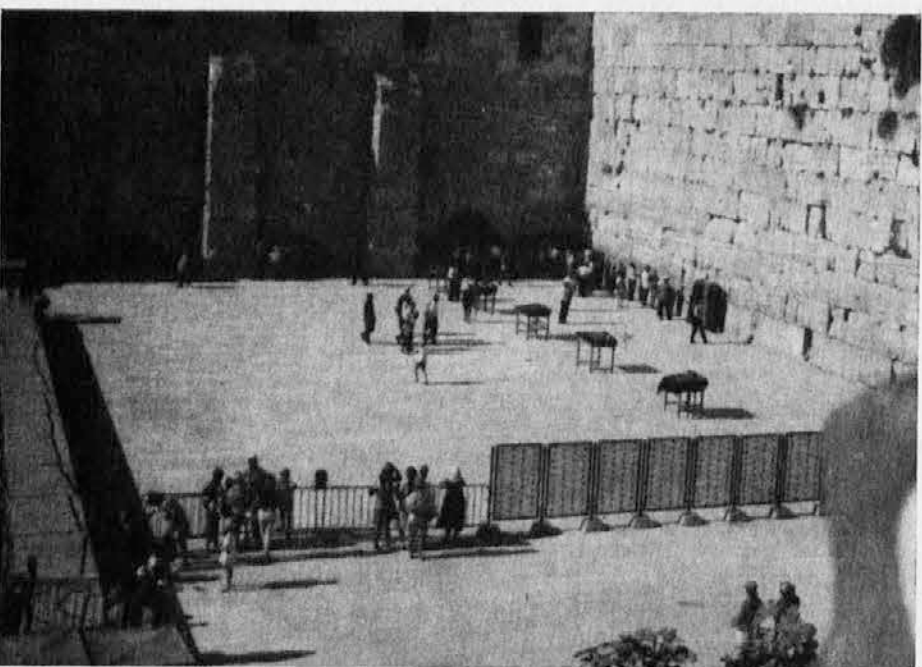
»Katoliški glas« v vsaki slovensko družini!

časnih lesenih mostičkih proti cerkvi. Po kosilu smo se sprostili po trgu sv. Marka (voda je namreč upadla) in si ogledali ložbe in druge zanimivosti. Nato smo vstopili v doževo palačo in po vrsti prehodili vse sobe, v katerih smo občudovali umetnine slikarjev, ki so skoraj vsi padali beneški šoli. Iz zadnje sobe smo šli čez »Ponte dei sospiri« proti grozoviti ječam, kjer smo se spomnili težkih časov beneške zgodovine. Taki in podobni primeri človeka pretresejo, ko vidi, kako kruta in neizprosna je večasi volja mojstrskega gočnečev. Po obisku doževe palače, smo upali, da bomo šli še na Lido, a ker je bilo prepozno, smo se odpravili proti avtobusu in od tam proti domu. Ustavili smo se še na letališču »Marco Polo«, kjer smo videli prihod in odhod dveh velikih letalov »Boeing 8«. Zadovoljni nad vsemi zanimivostmi, ki smo jih videli, smo se vrnili domov z upanjem, da bo naše društvo tudi prihodnje leto poskrbelo (po možnosti malo prej), da se bomo zopet zbrali in odpotovali morda še kam daleč.

Udeleženci

Zid objokovanja v Jeruzalemu — Ženski del

Zid objokovanja v Jeruzalemu — Moški del

OB TRAGEDIJI NA OSLAVJU

Dnevno časopisje v naši deželi je na široko poročalo o družinski tragediji, ki se je odigrala na Oslavju v četrtek 26. septembra. Redko kakemu javnemu dogodku so dnevniki posvetili toliko pozornosti. Razlog za tako pozornost je v dogodku samem, pa tudi v okoliščinah, zaradi katerih je do tragedije prišlo.

Na Oslavju živi družina Alberta Mikuluša, ki je trdna slovenska družina, ki se preživlja s kmetijo in vinogradništvom. V družini je troje otrok v starosti od 18 do 23 let, dva sinova in hči Jožica. Najstarejši sin Marjan doma obdeluje posestvo, mlajša dva študirata, David na univerzi, Jožica na slovenskem liceju v Gorici. Mati Milena je doma vodila gospodinjstvo in podpirala štiri vogle pri hiši. Oče je bil že od leta 1953 stalno na oskrbi v goriški umobolnici. Tja je prišel zaradi hudih duševnih motenj, posledica vojnih dogodkov. Sprva so ga v umobolnici skušali zdraviti kot toliko drugih živčno bolnih, toda zaradi nasilnosti nad domačimi so ga morali za stalno sprejeti v bolnico. Zlasti so njegove grozljive veljale ženi Mileni, ki je večkrat morala bežati pred nasilnim možem tudi ponoči z malimi otroki. Zaradi tega so morali dati očeta v umobolnico, čeprav so to storili s krvavečim srcem, saj je bila mati Milena ne samo dobra mati, temveč tudi dobra zakonska žena. To se je zgodilo leta 1953.

Od tedaj naprej se je začel križev pot Mikuluševe družine. Otroci vsi majhni, premoženje ne veliko, oče v bolnici. Toda pogumna Milena ni obupala. Skrbela je za vse, za otroke, za kmetijo in za moža v bolnici, ki ga je po možnosti vsako nedeljo obiskovala.

Toda moževa bolezen je bila neozdravljiva. Fiksna ideja, da ga preganjajo domači in da so oni krivi, ker je moral biti v bolnici, je v njem rasla in se krepila. Postal je še bolj nasilen, tako da so ga v bolnici imeli za nevarnega; bil je vedno molčeč in zaprt vase, vedno je nekaj kupal v srcu. Vsako toliko se je zgodilo, da je zbežal iz bolnice in se potepal kjer koli. V takih primerih je takratno vodstvo bolnice vedno naročilo policiji, naj strazi okrog Mikuluševega doma, ker so vedeli, kakšne nakane kuha zoper domačo družino, zlasti zoper ženo Mileno. Albert Mikuluš se je v takih primerih navadno prikažal na domu, kjer ga je policija prevzela in znova odpeljala v bolnico.

Pred dvema ali tremi leti se je zamenjalo vodstvo v goriški umobolnici. Vodstvo je sprejel novi primarij dr. Bassaglia, ki je začel uvajati nove načine zdravljenja umobolnih, predvsem tako, da jim je dovolil kar največ prostosti in da jih je začel puščati čim bolj v svet med njihove družine. Če smo prav razumeli, opira dr. Bassaglia svojo terapijo na podmeno, da je družba kriva za duševne motnje na umu bolnih, zato naj jih tudi družba zopet ozdravi. Zato naj take bolnike družba zopet sprejema medse. Na ta način bodo najprej ozdraveli. Zaradi tega vidimo v goriški bolnici ne samo, da so bolniki nevarnost prosti v svojem gibanju po bolnici, temveč da pošiljajo bolnike čim bolj med ljudi, zlasti še da se vračajo za krajši ali daljši čas v svoje družine.

Tako so tudi Alberta Mikuluša ponovno prepeljali domov, vendar ne pod nadzorstvom kakega bolničarja. Družina je očeta pač sprejela, vendar vedno z velikim stra-

hom, ker so še vedno živeli pod vtisom hudih dni, predno je oče odšel v umobolnico, in ker niso mogli prezreti ponovnih groženj, da bo nekaj hudega storil domačim. Toda vodstvo bolnice je vztrajalo pri tem načinu zdravljenja in katera družina bi se upala upreti, da noče domov očeta in moža? Tako je prišlo do zadnjega obiska in do končne tragedije.

Vodstvo bolnice je pretekli teden znova sililo, naj sprejmejo očeta za en dan domov. Toda domači so se obotavljali in se izmikali; bali so se in pa veliko dela so imeli zaradi trgatve. Toda v četrtek ob deveti uri zjutraj pripelje neki bolničar Alberta Mikuluša domov s svojim avtomobilom in predloži domačemu sinu Marjanu, naj podpiše izjavo, da sprejema očeta domov in da sprejema tudi vso odgovornost. Kaj je hotel storiti ubogi Marjan kot podpisati? Saj bi mu očitali, da ni pravi sin, če bi ne podpisal.

Tako se je začela tragedija, ki v končni fazi ni imela priče. Po kosilu se je namreč zgodilo, da so otroci šli vsi od doma vsak po svojem delu. Oče sam je nagovarjal sina Davida, naj gre v mesto študirat, Marjan je pa šel za kratek čas v vinograd po grozde. Tako je ostala mama sama z očetom. Po izredno čudnih okoliščinah je v tistem času začelo goret v hiši sosedov nekaj sto metrov vstran. Ko se je Marjan vrnil, je bila žaloigra že dokončana: mamo je našel v kuhinji v mlaki krvi z razbito glavo, očeta pa nikjer. Pozneje se je izkazalo, da je Albert Mikuluš izrazil trenutek, ko je bil sam z ženo in jo zahrbtno udaril z zidarskim kladivom od zadaj po glavi. Bila je pri priči mrtva.

Albert Mikuluš se je po umoru žene skrnil in v soboto dopoldne so ga domačini in policija odkrili skritega v nekem grmu nedaleč od doma. Uklenili so ga in odpeljali v goriške zapore. Pri izpraševanju je baje izjavil: »Moralo se je tako zgoditi; bilo je usojeno.«

Pogreb pokojne Milene Kristančič por. Mikuluš je bil v soboto popoldne na domačem pokopališču v Pevmi. Pogreb je vodil domači župnik g. Rutar ob asistenci gg. Marjana Komjanca in Srečka Suligolja iz Medane. Udeležilo se ga je ogromno ljudstva. Toda pri pogrebu si poleg izrazov žalosti slišal vprašanja: Ali je bilo potrebno, da je do tega prišlo? Ljudstvo namreč ne more razumeti, da po raznih preteklih izkušnjah vodstvo goriške umobolnice še vedno vztraja pri takem početju. V Steverjanu se je namreč pred nekaj meseci zgodilo nekaj podobnega, le da zaradi okoliščin ni bila tragedija tako huda kot na Oslavju. Ljudstvo globoko sočustvuje s tako hudo prizadetimi otroki, ki so na en dan tako tragično izgubili mater in očeta, in se vprašuje, kdo je temu pravzaprav kriv. Nikakor ne more razumeti, da so za napredek znanosti potrebne takšne človeške žrtve, kot trdi dr. Bassaglia v tržaškem dnevniku pretekle nedelje. Ljudje so mnenja, da pri tem nekaj ni prav.

Izrazom žalosti prizadeti družini se pridružuje tudi naš list. (r+r)

Občni zbor Slovenske prosvete

V torek je bil v društvenih prostorih v ulici Donizetti redni občni zbor Slovenske prosvete, o čemer bomo podrobneje poročali v prihodnji številki našega lista.

Repertoar Slovenskega gledališča v Trstu

Pretekli teden je umetniški vodja Slovenskega gledališča prof. Josip Tavčar prikazal na tiskovni konferenci repertoar letošnje sezone. Na sporedu bodo naslednja dela: A. P. Čehov: Tri sestre, N. Simon: Zares čuden par, J. Tavčar: Red mora biti (krstna predstava), F. Dürrenmatt: Prekrščevalci (gostovanje Mestnega gledališča ljubljanskega), T. M. Plautus: Amfitruo (prvič v slovenščini), M. Mahnič: Martin Krpan (krstna predstava), D. Smole: Krst pri Savici (gostovanje Drame SNG iz Ljubljane), Goldoni-Rupel: Priromske zdrahe in Gorinšek: Rdeča kapica. Najavljena so še tudi naslednja gostovanja: Opera iz Zagreba, Drama reškega gledališča »I. Zajc« in Jugoslovansko dramsko pozorišče iz Beograda. Razen tega bo Slovensko gledališče pripravilo tudi nekaj umetniških večerov.

Cene: Za posamezne predstave: Parter A (sred. sedeži) premiere 3.000, ponovitve 1.500; parter B (ostali) premiere 2.000, ponovitve 1.000; balkon premiere 1.000, ponovitve 500 lir. — Za abonente (sedem predstav): Parter A (sred. sedeži) premiere 13.000, ponovitve 6.000; Parter B (ostali) premiere 7.000, ponovitve 5.000; balkon premiere 5.000, ponovitve 3.000 lir. Vrste abonmajev: Premierski; Red A (prva sobota po premieri); Red B (prva nedelja po premieri); Red Dijaški (sreda); Red Sportni; Red Okoliški (druga sobota po premieri); Red C (druga sobota po premieri); Red D (tretja predstava na predpraznik).

Razen za premiere zapisuje SG v Trstu tudi družinske abonmaje. Družinski abonma omogoča družinam skupni obisk na podlagi osnovnega abonmaja, h kateremu prvi družinski član doplača 2.000 lir, vsak nadaljnji družinski član pa 1.000 lir. Dijaški abonma velja za vse vrste sedežev in stane 2.000 lir. Isto ceno za vse predsta-

ve nudi SG v Trstu invalidom. Za red Okoliški bo preskrbljen prevoz.

Abonmaji so na razpolago občinstvu v Kulturnem domu v Trstu, ul. Petronio 4, tel. 734265, vsak dan od 9. do 14 ure.

Abonma je plačljiv v dveh obrokih: prvi ob vpisu, drugi do 31. decembra. Za ostale operne in dramske predstave nudi Slovensko gledališče v Trstu svojim abonentom 50% popust.

Mavhinje

V Mavhinjah smo 28. septembra obhajali bolj redko slovesnost zlate in srebrne poroke hkrati. Zlatoporočenca sta Venceslav Terčon in Pavlina Gomezelj, srebrnoporočenca pa Venceslavova hčerka Lidija in Corrado Roveri.

Oba para sta obhajala svojo poroko v vojnem času, zlatoporočenca med prvo svetovno vojno, srebrnoporočenca pa med drugo, seveda v veliko hujših okoliščinah kot sedanjih, saj je bil ženin Corrado Roveri ob nemški čistki aretiran in mu je bilo na posredovanje pokojnega gospoda Mirka Fileja le toliko dovoljeno, da se je, zastražen po dveh oboroženih nemških vojaki, od katerih je bil eden hkrati priča, ker drugi niso smeli blizu, v vsej naglici poročil in bil potem takoj odpeljan v Nemčijo v internacijo, odkoder se je po končani vojni srečno vrnil.

Nemški internaciji ni ušel tudi zlati ženin Venceslav. Ko ga je žena poslala po kruh v Vižovlje, so ga Nemci ob neki drugi čistki prijeli in poslali v Nemčijo, odkoder se je šele čez poldrugo leto vrnil in prinesel ženi dva hleba nemškega komisa. Te in mnoge druge neprijetnosti so zdaj minile in vsi slavljenci so v krogu svojih sorodnikov, znancev in prijateljev obhajali svoj jubilej, hvaležni Bogu, ki jih je skozi mnogo let in mnogo nevarnosti srečno pripeljal do srebrne oziroma zlate poroke. Obema paroma najlepše čestitke in tudi najboljša voščila za bodočnost.

Prizor z vsakoletne procesije s kipom rožnovenske Matere božje v Barkovljah. Letos bo to nedeljo 6. oktobra takoj po peti sv. maši, ki se prične ob 7. uri zjutraj.

Gospodarski stiki z Avstrijo in Zahodno Nemčijo

Pred kratkim je posebna deželna delegacija, ki so jo sestavljali deželni odborniki Dulci, Masutto in Stopper ter predstavnik ustanove tržaškega pristanišča Franzl in predsednik tržaške trgovinske zbornice Caidassi, bila v Avstriji in Zahodni Nemčiji. Deželni predstavniki so se razgovarjali s tamkajšnjimi odgovornimi funkcionarji predvsem o prometu skozi naše pristanišče in o drugih gospodarskih problemih. V kratkem pa bo zastopstvo nemških industrijcev obiskalo naše mesto. Zvedelo se je, da se nemški industriji zanimajo za gradnjo industrijskih objektov v naši deželi. Upamo, da ne bodo zopet oškodovani slovenski kmetje.

ITALIJANSKA TELEVIZIJA

Spored od 6. do 12. oktobra 1968

Nedelja: Prvi: 11.00 Sv. maša iz Pompejev. 12.00 Verska oddaja. 15.45 Kolesarske dirke v Parizu. 21.00 Krištof Kolumb. — Drugi: 21.15 Serif iz Dodge City: Praznovnež.

Ponedeljek: Prvi: 21.00 Teliček, film. — Drugi: 21.15 Prva stran. 22.15 Simf. koncert. **Torek:** Prvi: 21.00 Klince nemira. E. O'Neil. — Drugi: 21.15 Dokumenti iz zgodovine in kronike.

Sreda: Prvi: 21.00 Indija. — Drugi: 21.15 Mojstri italijanskega filma: I. Bergman: Sedmi pečat.

Četrtek: Prvi: 21.00 Politična tribuna. 22.00 Predhodno poizvedovanje. — Drugi: 21.15 Glasbeni program Chiosso in Simonetta. 22.15 Zoom.

Petek: Prvi: 21.00 Iz lica v lice. 22.00 Olimpija. — Drugi: 21.15 Sherlock Holmes: Dolina strahu. 22.30 Filmska in gledališka kronika.

Sobota: Prvi: 21.00 Canzonissima 68. 22.15 Crta proti črti. — Drugi: 18.00 XIX. olimpijske igre v Mehiki. 21.15 Večer s Charlesom Laughtonom. 22.30 Luisa Sanfelice.

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Spored od 6. do 12. oktobra 1968

Nedelja: 8.45 Dobro nedeljo voščimo. 10.00 Ljudsko zborovanje ob stoletnici tabora v Ljutomeru. 11.00 Telovaldni nastop - prenos iz Ljutomera. 11.45 Pustolovščina na Atlantiku. 15.20 Konjske dirke. 16.20 Glasbena oddaja. 17.05 Saga o Forsyth - 4. in 5. nadaljevanje. 18.55 Pot v začetek, serijski film.

Ponedeljek: 17.30 S poti po Mehiki. 17.55 Po Sloveniji. 18.25 Kako so zgrajene slovenske besede. 21.45 Koncert resne glasbe.

Torek: 18.20 Obrežje - oddaja za italijansko narodno manjšino. 18.45 Filmski mozaik. 18.15 Svet na zaslonu. 20.40 Larredo - film. 21.55 Veliki mojstri: G. Rossini.

Sreda: 20.35 A. Foerster: Gorenjski slavček - opera.

Četrtek: 17.15 Tiktak: Sanjica. 18.00 Po Sloveniji. 18.45 Po sledih napredka. 20.35 Saga o Forsyth - film. 22.25 Ob 10-letnici slov. televizije: Borovo gosüvanje.

Petek: 15.30 Balkansko prvenstvo v namiznem tenisu. 17.50 Odkrivanje - mladinski film. 18.20 Mi mladi. 19.35 Srečanje s Slavkom Tišcem. 20.50 Suha življenja - brazilski film. 22.20 Ob 10-letnici slovenske televizije: Lepljenka.

Sobota: 14.55 Balkansko prvenstvo v namiznem tenisu. 18.00 Otvoritev olimpijade, prenos iz Mehike. 22.05 Zabavno glasbena oddaja. 22.30 Osvajalci - serijski film.

To nedeljo ob 3^h popoldne v Podgori rožnovenska procesija. Pridite!

Spomini na težke čase

Cez dve leti se je isto ponovilo. V isti starosti in zaradi enake bolezni sem zgubila še drugega otroka. G. župnik mi ni vedel v tolažbo povedati drugega kot: »Bog že ve, zakaj vama ju je vzel.«

Mnogo let kasneje, v času zadnje vojne, sem to doumela tudi jaz. Večina fantov, rojenih v letih 1924-1926 je okusilo grozote fronte, internacije ali potikanja po gozdovih. Umirali so ali za naše zatiralce ali za boljši svet in narodovo svobodo, ki pa je kasneje žal ni bilo, saj smo se morali kot begunci umakniti v Italijo pred lastnimi brati. Takrat sem si rekla tudi jaz: »Kar Bog stori, vse prav stori.«

Po treh letih nato, bilo je prav sredi tiste hude zime v letu 1929, pa se nama je spet rodil sinček. Zunaj je ledena burja trgala korce s streh, skorja na drevesih je popokala od mraza, v hišah je zmrznilo mleko in so se strdila jajca, bilo je nekaj dni takih, da ljudje sploh niso šli iz hiše. Jaz sem se s svojim novorojenčkom

preselila iz sobe v kuhinjo in tam počakala, da je mrzli val šel mimo.

Drugo leto, v mesecu šmarnic, se nama rodi še hčerka, ki sva si jo tako želela, po dveh letih pa še ena. Družina je začela rasti, končilo nas je bilo šest in bila sva Bogu hvaležna, da se je vse na bolje obrnilo. Nisva bila več tako neizkušena kot prva leta, življenjske razmere so se polagoma ublažile, z vedrostjo in zaupanjem v Boga sva začela gledati v bodočnost.

RAZGIBANO FARNO ŽIVLJENJE

Po odhodu župnika g. Tonklija smo vsi nestržno pričakovali, koga nam bo Gorica poslala za novega dušnega pastirja. Končno je prišla vest, da je bil imenovan za v Brestovico Bernard Spacapan, novomašnik iz Mirna. Vsi srečni in zadovoljni smo hitro začeli s pripravami za njegov sprejem. Tedaj je teklo leto Gospodovo 1937. Postavili smo mogočen slavolok z napisom: »Novomašnik, bod' pozdravljen!« V pevskem zboru smo se pridno vadili in se kar dobro naučili novih pesmi. Čeprav že 14 let poročena, sem se še vedno z vse-

ljem teh vaj udeleževala in pri pevskem zboru sodelovala.

Toda sprejem je potekel drugače kot smo mi to predvidevali. G. Spacapan ni prišel po glavni cesti, kjer smo ga pričakovali, marveč po stranskem potu. Malo smo ostali razočarani, pa mu potem hitro sledili v cerkev in mu zapeli pesem pozdrava. Osvojil nas je že prvi hip s svojo prijaznostjo in ljudevoljnostjo, ki mu je zarela z obraza. Ostal je tak do danes, ko je župnik v Podgori pri Gorici.

Iz cerkve smo ga spremili v župnišče. Dal nam je vedeti, da je zadovoljen in srečen, ker je mogel priti med nas na Kras. Z njim je prišla tudi sestra Nežica, da bi mu gospodinjala. Hitro je navezala stike z dekletji in jih začela vabiti k prosvetnemu delu, k pevskeemu zboru in v Marijino družbo. Cez čas so prišli v Brestovico še starši g. župnika in mlajši brat Mirko. Župnišče je zaživelo kot že dolgo ne. Okoli župnišča je vzcvetel lep vrt, vinograd je bil spet skrbno obdelovan, vse se je obnavljalo. Veseli smo bili prihoda teh dobrih in delavnih ljudi ter bili zelo zadovoljni z njimi.

Pevski zbor se je pod novim dušnim pastirjem zelo okrepil. Pravzaprav smo imeli kar tri: moškega, mešanega in mladinskega. V mešanem zboru nas je bilo 22, od teh deset žensk. Čeprav od dnevnega dela in zaposlitve v tovarnah dostikrat utrujeni smo se vendarle redno in z ljubeznijo udeleževali pevskih vaj.

Leta 1943, sredi največjih vojnih grozot, je uspelo g. župniku ustanoviti v Brestovici tudi Marijino družbo ter Marijin vrtec za otroke. 30. maja tistega leta se je nato izvršil slovesni sprejem. V Marijino družbo je stopilo 23 deklet, v vrtce pa 29 deklet in 25 fantičev. Velik je bil tisti dan za vse naše farno občestvo. Z vsem zaupanjem in iz vse duše nam je ob tisti priliki privrela iz grl pesem: »Marija, pomagaj nam vojskino čas, glej, k Tebi ozira se vsak izmed nas. Marija! Vse ljudstvo ječi. Marija, pomagaj nam Ti!«

NASI PRAZNIKI

Prav cerkveni pevci so bili tisti, ki so dali našim praznikom na vasi posebno mogočen pečat. Tak praznik je bil npr. slovesno praznovanje našega farnega pa-

trona sv. Lavrencija, ki ga Cerkev obhaja sredi visokega poletja 10. avgusta.

Ko smo prejeli od znanega skladatelja župnika Vinka Vodopivca, ki sedaj v Kromberku spi svoj večni sen, priložnostno pesem v čast našemu svetniku, smo se takoj lotili učenja z velikim zagonom, da bi pesem zapeli na dan farnega proščenja. Takole se je glasila:

O Lavrencij, pesem naša,
naj mučenca te slavi;
verno ljudstvo dela tvoja,
naj spozna in te časti.
Brisal tožnim si solzice,
bil ubogih tolažnik,
zvest si hodil pot pravice,
Cerkvi bil si pomočnik.

Poleg dneva sv. Lavrencija pa je bil za vse župljane še posebno doživljeno veliko teden z vstajensko procesijo. Pričela se je na cvetno nedeljo — pri nas ji pravimo oljčnica — ko smo v cerkvi slovesno prepevali pasijon. Nato so prišli obredi velikega tedna, ki smo se jih pridno udeleževali. Toda naše misli so bile že pri vstajenski procesiji.

(Prihodnjič naprej)

Goriške novice

Duhovna obnova za fante

V nedelja, 22. septembra je bila v malem semenišču v Gorici celodnevna duhovna obnova za fante. Vodil jo je jezuit iz Ljubljane, pater Grošelj, ki zelo dosti dela med mladino in torej dobro ve, katera vprašanja jo tarejo in o katerih stvareh si mladina želi, da se govori. V teku dneva je imel tri govore, poleg tega pa je po kosilu pripovedoval svoje zanimive dogodivščine iz časa, ko je bil župnik med Siptarji (Albanci) na meji z Albanijo.

V prvem govoru je temeljito razpravljal o vprašanju: »Zakaj naj verujem?« Med drugimi razlogi je podčrtal, da verujemo, ker smo pač samo ljudje. Čisto preprost razlog, pa vendar jasno dokazuje, kako je naša človeška majhnost še bolj neznamenita in prazna brez vere.

Drugi govor se je nanašal na smisel življenja zrelega človeka, posebno še kristjana. Vsak posameznik mora uresničiti svoj cilj življenja tako, da je vedno boljši v svojem poklicu, kristjan pa ima poleg tega tudi dolžnost odgovoreti in žrtve v korist bližnjega.

Zadnji govor pa je obravnaval, kakšno naj bo razmerje med fantom in dekletom pred poroko. Za dekle je glavno, da pride čista pre doltar, fant pa se mora pred poroko dobro zavedati, kakšen odločen korak dela; zato mora biti starostno dozorel, materialno v dobrem položaju, duševno zrel, zlasti pa mora imeti dobro razvit socialni čut. Če z eno od teh točk kaj ni v redu, pusti poroko polno nerešenih vprašanj.

V vseh govorih je bil predavatelj zelo izčrpen, čeprav nekajkrat nekoliko preveč idealist. Zlasti pa je izrazil svoj optimi-

zem glede današnje mladine, med katero se dá dosti doseči, ker tako živo občuti sodobne probleme in hoče najti svoj pravi obraz, kar izredno olajša delovanje tistim, ki se mladini posvečajo.

P. S.

Uspeh brnskega zbor na goriškem gradu

S svoje kratke turneje po Italiji so se zadnji ponedeljek ustavili v Gorici pevci češkega akademskega zbor iz Brna, ki so zmagoslavno nastopali na zadnjem tekmovalstvu »Seghizzi«. Mladi brnski pevci so se predstavili z zelo pestrim sporedom, ki je obsegal polifonijo in folkloro. Izvajali so skladbe T. L. da Victoria, J. Gallusa, O. Lassa, H. L. Hasslerja, P. Miollije, V. Wernerja ter priredbe čeških pesmi. Zbor sta izmenoma vodila Lubomir Matl ter Petr Skarohlid. Doprinosi izvajanja dela je številno občinstvo nagradilo z burnimi aplavzi. Med udeleženci je bil tudi goriški prefekt s podprefektom.

Kot ob koncertu Kühnovega zbor iz Prage, tako so tudi sedaj predstavniki naše mladine poskrbeli za simbolična darila češkemu pevčemu. Slovenska dekleta v narodnih nošah so brnskimi pevci izročila lep koš cvetja s trakom, ki je nosil napis »Mladim pevci — slovenska mladina« ter umetniško sliko goriškega gradu mladega slikarja Klanjščka.

Izidi šolskih izpitov

Učiteljski usposobljenostni izpit so v jesenskem roku napravili: Bric Ramira, Dornik Neda, Klanjšček Hadrijana in Tomazinčič Martin. Vsem naše čestitke in obilo sreče.

Slovenci v Ogleju

V tem letu je bilo v oglejski baziliki — rojstni hiši našega krščanstva — zelo veliko Slovencev. Največ jih je bilo zadnji nedeljo v juniju, ko je imela tam zahvalni dan vere koprška škofija; takrat se je zbralo v starodavni baziliki nad šest tisoč naših ljudi. Kakor pravijo v Ogleju, se ustavi tam vsak teden vsaj ena slovenska skupina in včasih tudi več.

Zadnji dve nedelji v septembru so bili tam romarji iz Ljubljane, iz mesta in okolice; najprej 90 romarjev iz Dobrove in potem 240 romarjev iz štirih mestnih salezijanskih župnij: Rakovnik, Kodeljevo, Moste in Rudnik. Ta velika skupina je imela službo božjo na Barbani, pozneje pa so romarji obiskali Oglej, Videm, Vejno in Staro goro, kjer so zapeli naše vedno lepe Marijine litanije in nato skupno večerjali v prijazni romarski restavraciji. Po deževnem jutru 22. septembra je bil v gorah prekrasen sončen večer in zato čudovito razvedrlo, tako da so Ljubljanci na trgu veselo prepevali naše narodne pesmi in zadnja je bila Hej, Slovenci.

Na povratku so se romarji ustavili še v prijaznem Marijanišču na Opčinah, kjer je skavt Barič kar mimogrede priredil za vse zabavo v dvorani. Padla je celo ideja, da bi obiskali tudi Repentabor, kjer so imeli ono nedeljo veselo primorsko ohcet; zjutraj je ta obisk preprečil dež, zvečer pa samo ples Ljubljancov ni mikal, saj so se dosti navrteli po Furlaniji in Benečiji in se komaj opolnoči srečno vrnili domov.

Gostovanje Bohinjcev

Na povabilo števerjanskega prosvetnega društva »F. B. Sedej« je, kakor napovedano, gostovala v nedeljo igralska skupina iz Češnje in Bohinj. Na oder je postavila zahtevno Mulerjevo igrano »Vsi moji sinovi«. Čeprav je igra moderna, moramo priznati, da so jo nastopajoči dobro podali. Posebno kar je igralce odlikovalo, je bila dobra in čista izgovorjava. Posebno velja to za očeta, ki je prikazal lep in dokaj izklesan lik.

To gostovanje spada v okvir stikov, ki jih je prosvetno društvo iz Steverjana podvzelo s podobnimi društvi iz matične domovine. Tudi v družabnem večeru, ki je sledil, in na katerem so bili prisotni tudi g. župan in podžupan iz Steverjana ter vsi odborniki našega prosvetnega društva »Sedej«, je prišlo do izraza to razpoloženje in medsebojno spoznavanje. Vsi prisotni so izrazili željo, naj se taki stiki in gostovanja nadaljujejo ter utrdijo.

Povedati moramo, da je v nedeljo nastopil med odmoru tudi ansambel števerjanskega društva »Janas«, ki je izvedel nekaj modernih in narodnih slovenskih pesmi. Publika je bila nad izvajanjem, posebno slovenskih, zelo navdušena.

Duhovna obnova za dekleta v Gorici

Prav v današnjem času, ko se vse tako mrzlično razvija, je zelo potrebno, da tudi mi mladi ljudje nekoliko postojimo in se vprašamo: Kako je z našim duhovnim življenjem?

To so razumeli naši dušni pastirji, ko so opustili tradicionalne tridnevne duhovne vaje in nam pripravili enodnevno duhovno obnovo. Najprej so bili 22. septembra na vrsti fantje, zadnji nedeljo pa je bilo pri uršulinkah duhovna obnova za dekleta. Vodil jo je p. Grošelj, jezuit iz Ljubljane.

Skupno smo preračevali nekaj perečih problemov, ki se nanašajo na versko življenje. Glavna tema dopoldanskih govorov je bila: »Zakaj sploh verujemo?«. Govornik nam je na preprost način skušal dokazati božje bivanje. Nato nam je povedal nekaj izkušenj iz svojega delovanja med mladino. Iz teh smo skušali dognati, zakaj je danes mladina mlačna do vere ali zakaj sploh ne veruje. Temu je večkrat krivo premajhno poznanje vere, ki je bila sprejeta samo po tradiciji od staršev, ni pa segla globlje v dušo mladega človeka. Ko začne mladina misliti s svojo glavo, ji dostikrat taka vera nič ne pomeni.

Po kosilu je sledil daljši govor o življenju pred zakonom. Čeprav so večino deklet bolj zadovoljili jutranji govori, ker so bili bolj tehtni, smo tudi iz tega slednjega lahko povzeli nekaj smernic za življenje.

Z zbornom sv. mašo, med katero smo tudi pele, smo zaključile letošnje duhovno obnovo. G. govorniku in vsem, ki so nam to duhovno obnovo omogočili iskrena zahvala.

Udeleženka

Rojstni dan sv. očeta

V četrtek, 26. septembra je sv. oče praznoval svoj 71. rojstni dan. Podprimo svetega očeta v teh težkih časih s svojo vdanostjo in prosimo Svetega Duha, naj ga vodi in krepi s svojo močjo.

RADIO TRSTA

Spored od 6. do 12. oktobra 1968

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15

Dejstva in umenja: 14.15 (samo ob delavnikih)

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu, 10.00 Melachrinov godalni orkester. 11.15 Addamiano Berli: »Michelangelo Buonarroti«. Prvi del. 11.50 Ringaraja za naše malčke. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.30 Glasba po željah. 14.45 Glasba iz vsega sveta. 15.30 Dicenta: »Zaprta vrata«. 16.15 Enriquez in njegovi »Electronic Men«. 16.30 Vrabeč: Punt. Orkester Glasbene Matice iz Trsta in zbor »J. Gallus« iz Trsta. 16.45 Revija orkestr. 17.30 Beseda in glasba. 18.00 Koncert v miniaturi. 18.45 Operetne melodije. 19.30 Klasični lahke glasbe. 20.30 Iz slovenske folklore: Rehar: »Kamnarji«.

Ponedeljek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 Kalan: »Pomenek s poslušavkami«. 13.30 Glasba po željah. 17.20 Za mlade poslušavce: Čar glasbenih umetnin. 18.30 Zbor »E. Griom« iz Trzica. 21.05 Zgodbe prve svetovne vojne: N. Velikonja: »Stevilka 478«. 21.25 Romantične melodije. Slovenski solisti. 22.20 Zabavna glasba.

Torek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 11.50 Trobentač Sheldon. 12.00 Iz slovenske folklore: Rehar: »Kamnarji«. 13.30 Glasba po željah. 17.00 Tržaški mandolinski ansambel. 17.20 Jez: »Italijansčina po radiu«. 17.35 Za mlade poslušavce: Plošče za vas. 19.10 Cankarjeve črtice (2) »Grehe«. 19.45 Zenski vokalni kvartet iz Ljubljane. 20.35 Martinou: »Grški pasijoni«, opera v 4 dejanjih.

Sreda: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 11.50 Veseli motivi. 12.10 Liki iz naše preteklosti: »Janko Leban«. 13.30 Glasba po željah. 17.20 Za mlade poslušavce: Ansambli na Radiu Trst. 18.30 Etnografove beležke: »Pripovedna pesem v Reziji«. 19.10 Lupinc: »Higiiena in zdravje«. 19.15 Prijateljane melodije. 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 11.50 Znanje melodije. 12.30 Za vsakogar nekaj. 13.30 Glasba po željah. 17.00 Ansambel »Musići del Friuli«. 17.20 Jez: »Italijansčina po radiu«. 17.40 Za mlade poslušavce: Razkuštrane pesmi. 19.10 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. 20.35 Dursi: »Beli kit«. Igra v dveh dejanjih.

Petek: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 »Blagoznanstvo za domačo rabo«. 13.30 Glasba po željah. 17.20 Za mlade poslušavce: Glasbeni mojstri. 18.00 Slovenščina za Slovence. 19.10 Spinelli: Evropska ideja danes (2) »Težnje po državni neodvisnosti na Vzhodu in Zahodu«. 19.45 »Berl, berl rožmarin zeleni«. 20.50 Koncert operne glasbe.

Sobota: 11.35 Sopek slovenskih pesmi. 12.10 Tul: »Iz starih časov«. 13.30 Glasba po željah. 14.45 Glasba iz vsega sveta. 16.45 Otrokov pravljčni svet: Mihelič: »Puhek v Benetkah«. 17.20 Cerkev v sodobnem svetu. 17.30 Za mlade poslušavce: Od šolskega nastopa do koncerta. 17.45 Lepo pisanje, vzori in zgledi mladega rodu. 18.30 Slovenski madrigalisti iz Ljubljane. 19.10 Družinski obzornik. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 Marodič: Neverjetne zgodbe (4) »Grof Lustig se norčuje iz Pariza«.

Novi podravnatelj tržaškega sedeža RAI

Za novega podravnatelja tržaškega sedeža Italijanske radiotelevizije je imenovan Dr. Aldo Giannini, ki pa bo še vedno tudi šef oddelkov za umetniške sporede v italijanskem in slovenskem jeziku. Prejšnji podravnatelj Giovanni Giacomelli je namreč to poletje umrl.

Naše čestitke

Odvetnik dr. Frane Tončič obhaja 75-letnico. Znanemu in zaslužnemu javnemu delavcu čestitamo.

Podgora

To nedeljo, 6. oktobra popoldne od 3^h bo imeli v Podgori rečnovensko procesijo, na katero se pripravljamo s tridnevno procesijo v cerkvi pred Marijinim kipom, katerega smo za to priliko prinesli v spreduro z lučkami od prijazne kapelice nad vasjo. Lepo vabimo vse Marijine častilce, da se te tradicionalne slovesnosti v velikem številu udeležijo ter tako tudi na zunaj pokažejo ljubezen do nebeške Matere. Naj vse izzveni tudi kot pokora za naše pomanjkljivosti in kot prošnja za boljše čase, ki so tako resni. Vabimo posebno mladino, da se pokaže in izkaže. In še posebno moške naj se odzovejo. Kako lepo je videti pri takih manifestacijah dolgo vrsto mož, ki pobožno stopajo v molitvi! In končno naše dobre žene in matere. Teh pa ni potrebno posebej vabiti, ker so vedno številne prišle. Torej na lepo svidenje v nedeljo popoldne v Podgori!

Širite „Katoliški glas“

RAZNO

Podpore za razvoj turizma

Deželna uprava bo v kratkem razdelila podpore za razvoj turizma v smislu deželnega zakona št. 21 iz leta 1967. Čas za vlaganje prošenj je potekel 30. nov. 1967.

Prva vrsta podpora je namenjena onim, ki oddajajo sobe za turiste, in sicer za izboljšanje prostorov, še posebno higienskih naprav (kopalnice, stranišča). Od 361 vloženih prošenj jih je deželno odbornoštvo za turizem rešilo 195 ugodno in bo v ta namen razdelilo 80 milijonov za leti 1967-1968. Podpora znaša 50% priznanih stroškov ali največ pol milijona lir.

Druga vrsta podpora je namenjena za izboljšanje gostinskih obratov. V ta namen bo na 45 ugodno rešenih prošenj razdeljenih 35 milijonov lir in sicer v zneskih do 25% dopustnih stroškov ali največ enega milijona.

Prosilci, ki so končali odobrena delanja čimprej vložijo potrebna dokazila potom občinske uprave na deželno odbornoštvo za turizem, ker je možno, da bodo prejeli objubljeni podporo že v mesecu oktobru.

Ker je mnogo zanimanja za tovrstne podpore, bo deželna uprava skušala prihodnje leto dati na razpolago večja denarna sredstva. Rok za vlaganje novih prošenj pri pristojni občini poteče 31. maja 1968.

Inž. Janko Košir

DAROVI:

Za tiskovni sklad Katol. glasa: Vinko Levstik, slovenski hotelir v Rimu, 5.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Bruna Gorkič namesto cvetja na grob pokojni g. Mileni Mikuluš 1.500 lir; N. N. 5.000 lir; Z. M. 3.000 lir; Bertolini Valter namesto cvetja na grob pokojnemu Pepiju Sirku 5.000 lir; prav tako istemu dragemu prijatelju v spomin Gradnik Miro (Plešivo) ter Princič Ivan (Krmn) 10.000 lir.

Za Alojzijeve: Bruna G. namesto cvetja na grob pok. Milene Mikuluš 1.500 lir; družini Gradnik Miro (Plešivo) in Ivan Princič (Krmn) darujeta 10.000 lir namesto cvetja na grob prijatelju Pepiju Sirku.

Za Finžgarjev dom na Opčinah: Družini Skerlavaj Alojzija in Bernard darujeta namesto cvetja na grob nepozabnega brata in strica 15.000 lir.

K. M. ob smrti brata Alojzija daruje za Katoliški dom 5.000 lir, za Alojzijeve 2.500 lir, za Zavod sv. Družine 2.500 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, pokojnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L. 70, osmrtnice L. 100, več 8% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

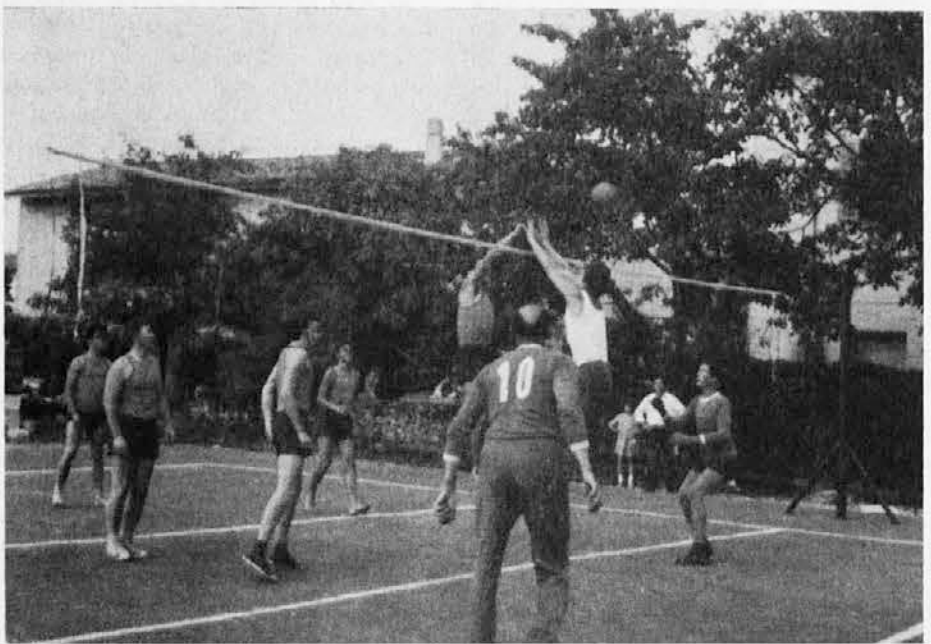
Ob tragični izgubi preljube mame

Milene Kristančič por. Mikuluš

se toplo zahvaljuje goriškemu nadškofu msgr. Cocolinu, č. gg. duhovnikom, sodnikom, č. sestram, goriškim in tržaškim študentom, pevci, darovalcem cvetja in vsem, ki so kakorkoli pomagali in sočustvovali v tej hudi nesreči

otroci: Marjan, David, Jožica
ter sestre pokojne

Oslavje, 30. septembra 1968

Srečanje odbojarskih moštev Olympije iz Gorice in domačega Krasa na športnem igrišču župnijskega oratorija v Doberdobu